

1

Een stralende voorjaarszon stond aan de wolkenloze hemel op deze maandagochtend, de 26ste mei van het jaar 1941.

Rooksluizen gaven aan waar een stoomlocomotief de rust in de glooiende heuvels verstoorde.

Ondanks de opengeschoven ramen was het behoorlijk warm in de coupés van de militaire trein, die van zuidwest naar noordoost door het Duitse landschap pufte.

Het langzame, monotone denderen van de treinwagons over de spoorrails had de inzittenden van coupé 2-18 van een stel uitgelaten jonge militairen veranderd in even zovele slapende en soezende figuren, elk verdiept in zijn eigen dromen of gedachten.

De acht soldaten die het treincompartiment vulden hingen zwijgend en onderuitgezakt op de banken.

Stuk voor stuk waren ze gehard door de zware opleidingstijd en de bijna onmenselijke kadaverdiscipline van het Duitse kazerneleven.

Ze waren fysiek en mentaal in topconditie door de dagelijkse oefeningen en drill tijdens de sport, exercitie en gevechtsoefeningen.

Zes lange maanden had die opleiding geduurd.

Deze afbeulende manier van opleiden en de daarbij behorende onderwerping aan het militaire gezag werd over het algemeen zonder morren geaccepteerd.

Maar het einde van de opleidingstijd was door de meesten als een opluchting en zelfs als een bevrijding ervaren.

Allen hadden zich, na het maatschappelijk min of meer verplichte lidmaatschap van de Hitlerjugend, als logisch vervolg hierop vol enthousiasme voor de dienstplicht in het Duitse leger gemeld.

Sommigen, zoals Mannfred Kurowski en Ernst Gmeling, hadden zich al als vrijwilliger gemeld voordat ze opgeroepen waren.

Velen hoopten in hun jeugdige overmoed en hun idealistische hang naar heldendom nog iets van de oorlog mee te kunnen maken.

Zonder uitzondering waren de soldaten in de coupé jong, erg jong zelfs.

Hun leeftijden lagen tussen de 19 en de 23 jaar.

Vijf van deze acht jonge soldaten vormden de bemanning van een Panzer III-tank van het Duitse leger, de Wehrmacht.

Helmuth Dieter Kessler als kanonier, Horst Scheibert als telegrafist tevens boegmachinegeweerschutter, Mannfred Ulrich Kurowski als lader, Wolfgang Fuhler als chauffeur/monteur met Ernst Gmeling als tankcommandant.

Het lot had hen bij elkaar gebracht en de zware trainingen gedurende bijna zes maanden hadden hen niet alleen tot een eenheid gesmeed, maar ook tot een hechte vriendengroep.

Tijdens de diensturen en met name tijdens de tankoefeningen vormden de vijf soldaten, eigenlijk jongens nog, tezamen met hun tank een goed op elkaar ingespeelde en uitstekend functionerende gevechtsmachine.

Hun gezamenlijke wil en inzet om als team goed te presteren leverde hen tijdens de schiet- en veldoefeningen vaak zeer goede resultaten en uiteindelijk een eervolle vermelding door de compagniecommandant op.

Dit was iets waar ze als team bijzonder trots op waren.

Deze houding was ook één van de oorzaken van de vrij felle onderlinge competitie tussen de verschillende tankbemanningen in hun eenheden.

Het resultaat hiervan was dat de tankcompagnieën van de 4e Pantserdivisie van de Duitse Wehrmacht een goede naam hadden door hun hoge graad van geoefendheid.

Ook buiten de diensturen bleef de teamgeest bestaan en vormde de basis voor een onderlinge kameraadschap die in het normale burgerleven niet mogelijk geweest zou zijn.

De nog altijd aanwezige jeugdige speelsheid zorgde voor vele vrolijke en uitgelaten momenten na de zware kazernedienst.

Zodra er permissie werd gegeven om het kazerneterrein te verlaten gingen de vijf ook gezamenlijk stappen en kwamen ze meestal ook samen weer terug.

Allen hielden van een biertje en een pretje, zodat de uitgaansavonden vaak het hoogtepunt van de week vormden.

Alleen tijdens de spaarzame verloven was een ieder zijn eigen weg gegaan om familie of vrienden te bezoeken.

De overige drie soldaten in het treincompartiment waren gekleed in het uniform van een Waffen-SS eenheid.

Het verschil tussen de soldaten van de Waffen-SS en de tanksoldaten van de Wehrmacht, het reguliere Duitse leger, was alleen te zien aan de uitmonstering op de uniformen zoals kraagspiegels, epauletten, emblemen en koppelgespen, daar allen gekleed waren in de zwarte uni-

formen die zowel door de Waffen-SS als bij de pantsertroepen werden gedragen.

Helmuth Kessler, de 20 jarige kanonnier, zat in een hoek bij het raam en keek peinzend naar het voorbijglijdende landschap.

Hij dacht na over de verplaatsing van zijn eenheid, de 4e Pantserdivisie, naar de oostelijke grens van het tegenwoordige Groot-Duitse Rijk.

Het bericht hierover was als een volslagen verrassing gekomen en leek volkomen strijdig met de realiteit.

Duitsland was na de overwinningen op Polen en Frankrijk opnieuw in een oorlog betrokken, ditmaal op de Balkan omdat de Italianen problemen hadden in hun oorlog tegen de Grieken, terwijl het Engelse leger ook nog eens met bijna 57.000 soldaten in Griekenland geland was.

Om een tweede front met de Engelsen in Zuid-Europa, dicht bij de voor Duitsland zo belangrijke Roemeense olievelden, te voorkomen was het Duitse leger via Joegoslavië naar Griekenland gemarcheerd.

In gedachten ging Helmuth Kessler de fronten langs:

‘De veldtocht in de Balkan is op dit moment nog niet helemaal afgelopen.

Engelse soldaten houden het Griekse eiland Kreta nog bezet, ondanks het feit dat de rest van Griekenland inmiddels door Duitse troepen veroverd is en er volgens de radioberichten van gisteren al zes dagen geleden Duitse parachutisten op Kreta waren geland.

Het Duitse Afrika-korps is enkele maanden geleden in het Noord-Afrikaanse land Lybië aan land gegaan om ook daar de Italiaanse troepen tegen het Engelse leger te ondersteunen.

De oorlog in het westen tegen Engeland is nog in volle gang, hoewel die strijd tot op heden door de Luftwaffe (= *Duitse Luchtmacht*) en de Kriegsmarine (= *Duitse Marine*) wordt gevoerd.

Onze verplaatsing naar de oostgrens is dus eigenlijk volkomen onlogisch.’

Hij kon er in gedachten geen voor de hand liggende verklaring voor vinden, vooral gezien het feit dat er in het zuiden en het westen eigenlijk nog op drie fronten tegelijk gevochten werd, wat vanuit militair oogpunt onverstandig en zelfs riskant was.

Dat kon zelfs een eenvoudige soldaat als hij bedenken.

Dus moest het gerucht dat het om een schijnmanoeuvre ging om de Engelsen te laten geloven dat de Duitsers geen plannen hadden voor een aanval op Engeland wel op waarheid berusten.

De tegenover Kessler zittende Waffen-SS'er, die zich bij binnenkomst in de coupé had voorgesteld als Kurt Hausser had hem een tijdje stilzwijgend geobserveerd en sprak hem breed grijnzend aan:

‘Wel Kessler, waar zit jij zo zwaar over na te denken.

Ben je bang dat je jouw liefje niet meer terug zult zien of heb je nu al heimwee naar huis?’

Helmuth keek hem gedurende een moment bedachtzaam aan terwijl hij zich ondertussen afvroeg of de ander zijn bedenkingen belachelijk zou vinden. Maar hij besloot toch met zijn gedachten naar voren te komen.

‘Nee Kurt, ik zat me gewoon af te vragen waarom onze pantservedivisie naar de oostgrens wordt verplaatst.

De Wehrmacht vecht momenteel in Afrika en op de Balkan, terwijl Engeland ook nog niet verslagen is.’

‘Niet zo opscheppen Kessler, lachte de Waffen-SS man, ‘Jullie Wehrmachtsoldaten zijn niet de enigen die vechten.

De Waffen-SS divisies halen voor jullie overal de kastanjes uit het vuur en dragen dus ook een behoorlijk steentje bij aan de oorlogsspanningen.’

‘Dat weet ik ook wel Kurt, maar je snapt toch wel wat ik bedoel, als ik zeg Wehrmacht dan bedoel ik alle legeronderdelen tezamen.’

De SS-man keek Helmuth Kessler nog steeds lachend aan en zei: ‘Geintje... Natuurlijk snap ik dat en ik weet ook donders goed wat jou bezighoudt kerel.

Wij hebben deze discussie in onze eenheid ook al gevoerd toen ze ons vertelden dat wij naar de oostgrens werden overgeplaatst.’

‘Jullie ook al?’, vroeg Helmuth verrast.

‘Ja, en wij zijn niet de enigen.

Naast onze divisie ‘Das Reich’, worden de Waffen-SS divisies ‘Totenkopf’, ‘Wiking’ en ‘Leibstandarte Adolf Hitler’, kortweg ‘L.A.H.’ genoemd, ook naar de oostgrens verplaatst.’

Op dat moment mengde Wolfgang Fuhler zich in het gesprek.

‘Hebben jullie je ook het lazarus geoefend de laatste maanden’, vroeg hij aan de Waffen-SS soldaat Kurt Hausser.

‘Ja, dat mag je wel zeggen’, antwoordde deze, ‘Hoewel dat voor ons als elite-eenheid natuurlijk vrij normaal is.’

‘Zit die jongens niet op te naaien, Kurt’, bromde de tweede SS-man Michael von Losswitz, die in zijn overhemd zonder onderscheidingstekens erop in een andere hoek van de coupé zat.

Kurt keek hem aan en lachte weer: ‘Geintje Michael, niet kwaad bedoeld.’

‘Weet ik wel’, antwoordde deze en vervolgde tegen Helmuth: ‘Luister kerel, dan zal ik jullie de uitkomst van onze discussies vertellen.

maar een serveerstertje', merkte Helmuth op en nam een flinke teug bier uit zijn glas.

'Straks moet ik zeker ook nog gaan geloven in iets dat volgens mij helemaal niet bestaat, namelijk liefde op het eerste gezicht.'

'Stom ben je niet', lachte Tante Bertha ten antwoord, 'Maar cynisch wel en dat op jouw leeftijd, jochie.'

Op een goeie dag zal ook jij leren dat liefde op het eerste gezicht wel bestaat en ik kan het weten.

Kom, je krijgt nog een biertje van mij en dan ga ik weer aan mijn werk.

Het geld komt ook hier niet vanzelf binnen.'

Wolff voelde zich niet erg zelfverzekerd toen hij richting het serveerstertje liep dat door Tante Bertha Cindy genoemd werd.

Hij keek naar haar gezicht en zag dat ze een glimlach om haar mond had, terwijl er pretlichtjes in haar ogen schitterden.

Toen hij dat zag voelde hij zich opeens wat zekerder van zichzelf en zijn gezicht ontspande zich eveneens in een glimlach.

'Hallo', zei hij tegen het meisje en stak zijn hand uit. 'Ik ben Wolff Fuhler, soldaat van het 35e pantserregiment, 4e pantserdivisie.'

Het meisje had hem inmiddels een hand gegeven, een hand die Wolff zonder het te merken vast bleef houden.

'Ik wilde je graag voor de volgende dans vragen.'

'Natuurlijk, als je mijn hand los kunt laten, zouden we het kunnen proberen', antwoordde het meisje lachend, met als gevolg dat Wolff weer kleurde.

Beiden liepen ze de dansvloer op en Wolff legde voorzichtig zijn rechterarm om haar middel, terwijl hij haar linkerhand vastpakte.

Hij voelde dat haar lichaam slank en soepel was.

Zijn hand om haar middel schoof met het jurkje licht heen en weer over haar gladde ondergoed tijdens het dansen.

Het meisje was op haar hoge hakjes bijna net zo groot als hijzelf.

Haar opgestoken bruine haar omlijstte haar knappe gezichtje.

Ze had grote bruine ogen en haar stralende lach toonde een mooi regelmatig stel witte tanden.

Haar huid was licht bijgekleurd door de voorjaarszon.

Het meisje op haar beurt was net zo verward als Wolff, hoewel zij het beter wist te verbergen.

De forse tanksoldaat in zijn zwarte uniform was haar al opgevallen op het moment dat hij met zijn vrienden door de deur kwam.

Met een schok had zij zich op dat moment gerealiseerd dat deze haar volledig onbekende jongen ongekende gevoelens in haar opriep.

Met haar achttien jaren had ze tot nu toe alleen maar wat onschuldig geflirt en was zij wel eens met een jongen uit geweest, maar tot op heden was ze eigenlijk nog nooit echt verliefd geweest.

Ze had kort nadat hij was binnengekomen wel gemerkt dat die tanksoldaat haar met zijn ogen overal volgde.

Toen Tante Bertha, die het ook opgemerkt had, haar op Wolff attent maakte had ze een kleur gekregen.

Ze had even kort zijn richting uit gekeken en was toen met enigszins trillende handen verder gegaan met het vullen van haar dienblad.

Tante Bertha had op dat moment onmiddellijk in de gaten dat Cindy, die altijd elke jongen met een kwinkslag op een afstand hield, haar zelfvertrouwen door de aanblik van deze Wolff volledig kwijt was.

‘Die heeft het voor het eerst in haar leven te pakken en ook nog van een volslagen vreemde’, had Tante Bertha bij zichzelf gedacht en meteen daarop lachend tegen Cindy gezegd dat ze soldaat Wolff wel even naar haar toe zou sturen voor een dansje.

Hierop was Cindy meteen bij de tap weg geschoten.

Wel had zij de tap in de gaten gehouden en toen Tante Bertha het armgebaar tegen haar maakte was ze met kloppend hart blijven staan wachten tot Wolff naar haar toe kwam lopen.

Tijdens deze eerste dans zeiden ze geen woord tegen elkaar.

Ze keken elkaar alleen maar aan en bestudeerden elkaars gezicht.

Zonder besef van tijd gleden ze over de dansvloer.

Cindy was de eerste die de stilte tussen hen verbrak en zei: ‘Ik geloof dat ik me nog niet eens voorgesteld heb.’

Ik heet Cindy Müller. Wat ik doe voor de kost is geloof ik niet zo moeilijk te raden.’

‘Dat geldt ook voor mij’, antwoordde Wolff, ‘Ik heet Wolfgang Fuhler, maar mijn vrienden noemen mij Wolff.’

Ik hoop dat ik je niet in verlegenheid heb gebracht met mijn staren, maar ik moest gewoon naar je kijken.

Ik kon er eigenlijk niets aan doen.’

Cindy keek hem verlegen aan, ‘Dat mag ik zeker wel als een compliment beschouwen, of niet?’

Wolff begon zijn zelfvertrouwen weer langzaam terug te krijgen. ‘Zeker weten. Heb je al een vriend of ben je nog vrij?’

Het meisje keek Wolff lachend in de ogen: ‘Jij bent nogal direct zeg. Als ik toegeef dat ik vrij ben, krijg ik zeker meteen een aanzoek.’

Wolff lachte ook en zei: ‘Hmm, als dat je bedoeling is vind ik het best.’

Ik ben hier maar één week, maar ik ben bereid om vandaag nog met je te trouwen.

Als het moet deserteer ik vanavond nog om met je ouders kennis te maken.'

Cindy kleurde weer en zei lachend, 'Je weet helemaal niets over mij.

Ik zou maar niet zo hard van stapel lopen als ik jou was, hoewel ik begin te geloven dat je me niet eens in de maling loopt te nemen.'

'Het klinkt misschien vreemd maar ik neem je inderdaad niet in de maling.

Ik hoop echt dat je niet denkt dat ik verkeerde bedoelingen heb en dat je ten minste de moeite wilt nemen om me beter te leren kennen.'

Het meisje vlijde zich tijdens het dansen wat meer tegen Wolff aan en zwijgend dansten ze door.

Toen de muzikant een pauze nam, merkte het tweetal niet eens dat de muziek gestopt was en ze alleen op de dansvloer stonden.

Ze kwamen terug in de werkelijkheid toen de in het café aanwezige soldaten in koor begonnen te klappen en te fluiten.

Verschrikt keken ze op en wisten zich met hun figuur geen raad.

Wolff reageerde als eerste, hij pakte Cindy bij de hand, maakte ijskoud een buiging naar de zaal en liep met haar naar de buitendeur.

Toen de deur achter hen dicht sloeg verstomde het gejoel in de zaal.

Het was een mooie warme lenteavond en de frisse buitenlucht deed weldadig aan.

'Poeh, dat was bepaald geen onopvallende aftocht', lachte Wolff, 'Ik geloof dat het verstandig is om even weg te blijven en dat wij niet meteen terug naar binnen moeten gaan.

Durf je het aan om een eindje met me te wandelen om even af te koelen of krijg je dan problemen met je werk?'

'Nee hoor, ik niet.

Een stukje verderop ligt de ingang van het stadspark.

Daar kunnen wel even heen lopen, maar dan wil ik eerst even mijn schortje af doen, anders vallen we weer zo op.'

'Prima, geef maar hier, dan steek ik het wel in de zak van mijn tuniek.

Mag ik je hand vasthouden tijdens het lopen?'

Na een korte aarzeling stak het meisje met een glimlach haar hand uit en samen wandelden ze langzaam in de richting van het park.

Daar aangekomen troonde ze hem mee naar een vijver met drie fonteinen in het midden.

In de vijver zwommen eenden en enkele zwanen, terwijl in de bomen rond het water vogels hun lied zongen.

De zon was al achter de bomen verdwenen, waardoor deze hun lange schaduwen over het water wierpen.

Wolff had niet zo veel oog voor al het mooie dat de natuur hier bood.

Hij liet zijn ogen over de slanke meisjesgestalte in het zwarte jurkje glijden en voelde een vreemd soort ontroering in zich opkomen.

Ze was werkelijk beeldschoon.

In haar onschuld stond ze hem de diverse eendensorten te verklaren, maar stokte toen ze twee handen op haar schouders voelde die haar naar hem toedraaide, zodat ze hem wel aan moest kijken.

Haar grote ogen keken hem vragend aan en werden toen neergeslagen.

Wolff pakte haar met zijn linkerhand onder haar kin en dwong haar gezicht voorzichtig iets omhoog, terwijl zijn andere arm over haar rug naar beneden zakte en haar om haar middel gleed.

Even keek hij haar recht in haar ogen en toen hij merkte dat zij zich niet verzette trok hij haar tergend langzaam naar zich toe en kuste haar voorzichtig op haar mond.

Het meisje verstarde eerst even, maar ontspande zich vervolgens, terwijl haar mond zich opende om zijn kus te beantwoorden.

Na wat voorzichtige verkenningen vonden hun tongen elkaar en werden de kussen hartstochtelijker.

Cindy voelde zich wat duizelig van vreugde, haar hart bonsde toen ze haar armen om zijn hals sloeg en zich trillend tegen hem aandrukte.

Wolff voelde haar gladde armen om zijn hals en klemde haar zo stevig in zijn armen dat ze bijna in ademnood kwam.

Hij had zijn uniformjasje losgeknoopt en voelde het stevige vlees van haar borsten tegen zijn borstkas drukken.

Zijn handen gleden over haar rug, hetgeen haar een huivering bezorgde.

Ze maakte zich na een poosje uit zijn omhelzing los en zei licht hijgend: 'Dit is heerlijk, Wolff, maar lopen wij niet wat al te hard van stapel.'

Ik heb eigenlijk nog nooit verkering gehad. Ik weet bijna niet wat me overkomt.'

'Meisje, dat geldt ook voor mij', antwoordde hij schor.

Ik heb ook nog nooit op deze manier een meisje gekust.

Het gaat eigenlijk vanzelf.

Ik kan er niets aan doen.

Ik geloof dat ik van je hou en dat zal volgens mij de rest van mijn leven ook wel zo blijven.

Hoewel ik niets van je afweet, behalve je naam en het feit dat je serveerster in 'De Stamtafel' bent.

Ik weet zelfs niet eens hoe oud je bent.

Ik weet alleen dat ik op slag smoorverliefd op jou werd op het moment dat ik je zag en de rest kan me eigenlijk geen donder schelen.

Maar de eerste keer op een mens schieten is heel erg naar, dat vergeet je nooit meer.

Voorals niet als je zeker weet dat je iemand hebt doodgeschoten.'

Rosa keek haar vol ontzag aan, evenals Günther.

'Dat had ik van zo'n tenger lief uitziend meisje niet verwacht', zei hij.

Maruschka lachte vreugdeloos: 'Voor mij stond vroeger ook vast dat ik zo iets niet zou kunnen, maar de realiteit bleek anders te zijn.

Het was zij of wij en die laatste NKVD-er wilde Michael de schedel inslaan op een moment dat hij zich niet meer kon verweren.

Dat valt er niets meer te kiezen, je denkt niet na maar handelt.

Zo niet dan had ik de man waar ik verliefd op ben verloren.'

Maruschka haalde haar schouders op.

'Het is nu eenmaal oorlog', zei ze eenvoudig.

Rosa schudde haar hoofd: 'Het is niet te hopen dat ik ooit voor dezelfde keuze kom te staan.'

'Kom, gooi je spullen in je kamer en sluit de deur af, dan zal ik je aan de andere meisjes voorstellen.

Die zijn ook allemaal benieuwd naar jou.'

Ze giechelde: 'En sommigen waren nogal onder de indruk van jouw verloofde, dus te kletsen valt er nog genoeg.'

Günther nam afscheid en Maruschka liet zich meetrokken naar de afdeling waar zij zou gaan werken.

Het viel achteraf allemaal erg mee, de meisjes waren aardig en accepteerden haar meteen.

Ook de werksfeer op de afdeling was gezellig en de mannelijke Luftwaffe-soldaten waren zonder uitzondering vriendelijk tegen haar zonder opdringerig te zijn.

Na een paar dagen voelde zij zich al aardig thuis tussen haar nieuwe landgenoten.

Günther kwam drie dagen later langs met de beloofde foto's.

Maruschka was enthousiast over het resultaat, vooral omdat Günther de meeste foto's ook vergroot had laten afdrukken.

Eén van de foto's zat in een gesloten enveloppe.

'Deze is gemaakt in opdracht van Michael en ik moest hem persoonlijk aan jou overhandigen met dit opschrift op de enveloppe.

Maruschka las wat er geschreven stond:

'Nu ben je niet meer alleen – Michael.'

Ze scheurde de omslag open en slaakte een kreet van blijdschap.

'Oh, wat lief!'

In haar hand had ze een uitvergrootte foto van Max, haar hond.

Het kleine fotootje uit haar medaillon zat er ook bij.

Spontaan gaf ze Günther een kus op zijn wang.

‘Ik heb niet eens gemerkt dat die foto uit mijn medaillon gehaald was. Hier ben ik werkelijk geweldig blij mee.

Wat lief dat jullie daar aan gedacht hebben.’

Günther grijnsde: ‘Bedankt voor de kus maar het was mijn idee niet.

Michael was bang dat jij aan zijn foto’s niet genoeg zou hebben als je eenzaam was, dus heeft hij die hondenfoto aan mij gegeven om er een vergroting van te maken.

De fotoafdeling heeft er veel werk aan gehad om de afbeelding scherp te houden, maar het is ze aardig gelukt.

Wij maken later wel eens een kleurenfoto van dat beest.’

‘Maar de andere foto’s zijn ook geweldig’, lachte ze tegen Günther.

‘Die zullen vanaf vandaag mijn kamer versieren.’

De gepantserde verkenningseenheid waar het peloton van luitenant Mayer deel van uitmaakte joeg in volle vaart over de stoffige Russische wegen.

De eenheid had zojuist de brandstof getankt die door een Junkers JU-52 transportvliegtuig op lage hoogte was afgeworpen.

Dit was de gebruikelijke manier van bevoorraden voor de vooruitgeschoven verkenningseenheden.

Ook munitie en verpleging werden op die manier aangevoerd.

Iedereen aan boord van de voertuigen droeg een halsdoek voor zijn mond en een stofbril om zijn ogen tegen de dichte stofwolken te beschermen die door de voertuigen werden opgeworpen.

Voertuigen en manschappen waren grijs van het stof en door het zweven koekten de korsten vuil aan hun uniformen en op hun lichamen.

De aan luitenant Mayer beloofde aflossing na een week van gewappende verkenning voor de hoofdmacht uit, was niet gekomen.

De Sovjetverdediging werd met de dag taaiër en op vele plaatsen vochten de Russische soldaten tot de laatste man of de laatste kogel.

Ook de eigen verliezen werden groter, terwijl de gemechaniseerde voertuigen steeds meer mankementen begonnen te vertonen.

Zowel de kanonnen als de machinegeweren vroegen steeds meer onderhoud, terwijl rupskettingen en motoren kapot draaiden.

Iedereen hoopte op wat regen maar iedere dag opnieuw stond de zon brandend aan de hemel.

Ernst bukte zich in de toren, trok de halsdoek voor zijn mond weg en riep naar beneden:

‘De stad Smolensk is eergisteren ingenomen door de 29ste gemotoriseerde infanteriedivisie.

Dat was dus op de zestiende juli.

Wij zijn de stad langs de noordzijde gepasseerd en bevinden ons nu ongeveer achtenvijftig kilometer oostelijk van Smolensk.

Achter ons is weer een reusachtige omsingeling gevormd.

Het is zoals gewoonlijk de bedoeling dat wij de vluchtende Sovjet eenheden op de loop houden, hoewel wij nu wel wat erg ver vooruit zijn omdat de navolgende divisie te kampen heeft met een tegenaanval in de

noordflank. Over twee uren houden wij halt, dan wil de commandant met de regimentsstaf overleg plegen.

Nog even volhouden dus!

Hij wist dat de hele bemanning volkomen uitgeput was.

Ze hielden zich op de been met de kleine gele pervitine tabletten die door de leiding werden uitgereikt.

Deze tabletten zorgden ervoor dat ze wakker bleven.

Ernst stond weer rechtop in het torenluik en zag voor de hem rijdende Hanomag halftrupsen plotseling tussen fonteinen van vuur en rook verdwijnen.

Pas toen hoorde hij het donderen van kanonnen boven het motorla-waai uit.

Het vele stof maakte dat hij niet precies kon zien wat de gevolgen waren.

‘Luiken sluiten, artillerievuur!’, brulde hij in de intercom.

Wolff en Horst, die voor in de tank zaten, sloegen hun luiken dicht.

‘Vierde peloton... wigformatie en snelheid minderen tot vijftien kilometer’, kraakte de stem van luitenant Mayer over de radio.

‘Begrepen’, schreeuwde Ernst.

‘Wolff, vijftien kilometer en wigformatie!’

‘In orde’, klonk het onder uit de tank.

De wigformatie was de gebruikelijke opstelling van de Duitse tank-eenheden om een aanval uit te voeren.

De tanks reden dan in de vorm van een pijlpunt.

Er ontploften steeds meer artilleriegranaten voor en zelfs tussen de Duitse tanks en de granaatscherven sloegen af en toe kletterend tegen de gepantserde romp.

Enorme vuurzuilen en zandfonteinen spoten omhoog op de plaatsen waar de granaten insloegen.

‘Niet vuren’, klonk de stem van de luitenant.

‘De Hanomags van luitenant von Hartenstein trekken terug en komen ons tegemoet.

Zodra die voorbij zijn geven wij vuurdekking en trekken ons terug!’

Tussen de aardfonteinen, vermengd met steekvlammen en rookwolken doken de halftrupsen op die op volle snelheid terug joegen.

Eén van de Hanomags kreeg een voltreffer en spatte als een vuurbal uiteen.

Ernst zag het voor zijn ogen gebeuren.

Geen van de twaalf manschappen die aan boord van de getroffen Hanomag zaten, slaagde erin te ontsnappen.

‘Terugtrekken’, klonk het over de boordradio.

De stem van Ernst schalde over de intercom:

‘Draaien en al de duivel hier vand...’

Zijn stem ging over in een hoge gil en hij viel uit het torenluik naar binnen.

Met opengesperde ogen en de rechterhand tegen zijn gezicht lag hij gillend op de meedraaiende vloerplaat van de geschutskoepel.

Het bloed stroomde tussen zijn vingers door en zijn rechterarm was ter hoogte van zijn biceps verdwenen.

Het bloed spoot bij elke hartslag uit de bloederige stomp van zijn bovenarm.

Iedereen riep opgewonden door elkaar heen.

‘Godverdomme’, vloekte Mannfred en probeerde de slagader in de bovenarm van Ernst dicht te drukken.

De vloerplaat werd glibberig van het vele bloed.

Wolff stopte de tank en wilde van zijn bestuurderstoel klimmen om te komen helpen met de verzorging van de zwaargewonde tankcommandant.

De bemanning was oververmoeid en de eerste tekenen van opkomende paniek werden merkbaar.

Helmuth merkte het en reageerde meteen om de bemanning af te leiden van de bloederige verwonding van Ernst.

‘Verdomme Wolff, stomme idioot’, blafte Helmuth hem toe.

‘Op je plaats en als de bliksem achteruit, wij staan hier als schietschijf.

Iwan schiet ons aan flarden als wij hier blijven staan.

Opschieten kaffer!

Rijden!

Horst, neem mijn plaats aan het kanon in en laadt een scherfgranaat!’

Wolff had verwaasd kijkend het bevel opgevolgd en de tank zette zich met een ruk in beweging.

‘Helmuth had de keelmicrofoon van Ernst opgezet en commandeerde.

‘Achteruit, rechts van de weg af tussen de bomen, dan zien ze ons niet meer.

De hele weg ligt onder vuur, dus verder terugrijden is zinloos op dit moment.’

De zware tank rolde achteruit de weg af en stopte tussen de bomen.

‘Horst, naar boven en op de uitkijk.

Wolff, jij blijft op je plaats voor het geval we ervandoor moeten.’

De stem van Mannfred klonk wanhopig.

‘Scheisse, ik heb hulp nodig, ik red het hier niet alleen.’

Helmuth liet zich naar beneden de tank in zakken op het moment dat Horst het boegluik opengooide en knielde naast Ernst neer.

Hij probeerde voorzichtig de hand van Ernst bij zijn hevig bloedende gezicht weg te trekken en schrok vreselijk van de afzichtelijke verwon-

ding die hij te zien kreeg. Een granaatscherf had zijn rechterjukbeen weggeslagen, waardoor een deel van zijn bovenkaak bloot lag, terwijl ook de rechteroogkas gedeeltelijk verdwenen was.

Een bloederig gat markeerde de plaats waar het rechteroog had gezeten.

Zijn eigen paniek bedwingend drukte hij een grote prop verbandgaas op de afzichtelijke verwonding en keek vragend naar Mannfred.

‘Ik heb de slagader dichtgebonden met een knevel, maar wij moeten zo snel mogelijk een medicijnman hebben, anders weet ik het niet’, zei deze.

Ernst probeerde wat te zeggen, maar dat resulteerde in het opgeven van een hoeveelheid bloederig schuim en speeksel.

Zijn lichaam verkrampte en hij gilde weer van de pijn.

‘Jezus, dat hij niet bewusteloos raakt.

Mannfred keek Helmuth aan:

‘Ik heb hem al twee spuiten morfine gegeven, maar kennelijk heeft dat niet zoveel resultaat door het vele bloedverlies.

Hij gaat het niet redden.’

Helmuth en Mannfred zagen dat het gezicht van Ernst een vaalgele kleur begon aan te nemen en er zich een zwarte kring begon af te tekenen rond zijn overgebleven linkeroog.

‘Help me... help me’, konden ze nog verstaan voor hij het bewustzijn verloor.

‘Wij kunnen verdomme niets meer voor hem doen, hij is stervende’, vloekte Mannfred met een vertrokken gezicht.

Ernst verkrampte nog eenmaal, waarna hij verslaptte.

‘Hij is dood!’, zei Mannfred en liet het lichaam zachtjes op de vloerplaat zakken.

Wolff had het tafereel met een spierwit gezicht gevolgd.

‘Weet je het zeker?’, vroeg hij zachtjes.

Helmuth knikte en vloekte zacht voor zich uit.

‘Laten we hem maar oppakken en op het achterdek leggen.’

Samen pakten ze het lichaam van Ernst op en trokken het met hulp van Horst door het zijluis in de torenwand naar buiten.

Op het motordek wikkelden ze het lichaam in een stuk dekzeil, waarna Mannfred het met een paar slagen aan het bagagerek vastknoopte.

Het Russische artillerievuur was opgehouden en een onwezenlijk stilte lag over de omgeving.

Niemand wist wat hij zeggen moest na de plotselinge dood van Ernst, met als gevolg dat ze net deden alsof er niets aan de hand was.

Helmuth tastte met zijn verrekijker de omgeving af.

'De rest is al verder teruggetrokken en ik hoor tankmotoren, die zullen vermoedelijk van de Sovjets zijn.

Horst, neem contact op met de verkenningsgroep en meldt dat wij eraan komen.

Wolff, rijden en zo hard als je kunt.

Mannfred, jij bedient het kanon.

Opschieten, het gaat er hier straks om spannen als wij niet op tijd aansluiting bij de rest van de groep krijgen.'

Alle bemanningsleden probeerden de weëige zoete bloedlucht, die de olie en zweetlucht in de tank verdrong, te negeren.

Horst kokhalsde, maar bleef op zijn post achter het boegmachinegeweer.

Zowel hij als Wolff hadden de luiken boven hun hoofden openstaan.

Brullend kwam de twaalfcilinder Maybachmotor tot leven en de tank schoot vooruit.

Het zware voertuig draaide de weg op en reed met ratelende rupskettingen op topsnelheid terug naar het westen.

Horst brulde via de intercom:

'Ik kan geen verbinding met de verkenningsgroep krijgen.'

'Scheisse', riep Helmuth, 'Blijf proberen, ze moeten weten dat wij eraan komen anders schieten onze eigen kameraden ons straks van de weg af.'

De Russen hadden de eenzame tank kennelijk ontdekt en de granaatinslagen begonnen de weg voor de 242 te bedekken.

'Luiken dicht', schreeuwde Helmuth, 'Ze schieten met anti-tankwapens!'

Nog geen twee minuten later gilde Wolff van beneden:

'Vijandelijke tanks op de rijbaan voor ons, daar komen wij nooit langs!'

'Scheisse, van achter komen ze ook, ik zie stofwolken', riep Helmuth.

'Links uit de flank het veld in, misschien kunnen we tussen de heuvels en het geboomte verdwijnen. Nu!'

Wolff rukte aan de hefboom en de tank schoot in een enorme stofwolk naar links van de rijbaan af en denderde het veld in.

Wolff minderde behoorlijk vaart.

'Als ik zo snel blijf jakkeren knallen wij straks in een greppel of ik ver speel één van de kettingen en dan houdt alles op.'

Horst en Helmuth gooiden hun luiken open voor een beter zicht.

Ook Wolff knalde zijn luik open en draaide zijn bestuurderstoel omhoog, zodat hij beter kon zien waar hij reed.

'Langzaamaan Wolff, struiken zijn geen probleem, maar draai ons niet vast tussen die bomen schuin links.'

Wolff liet de tank wat naar rechts draaien en even later weer naar links, verder van de rijbaan weg.

‘Dan ziet Iwan ons spoor vanaf de weg ook niet zo doorlopen’, riep hij.

De 242 ploegde tussen twee kleine heuvels door.

‘Stop hier maar, honderdtachtig graden draaien en motor afzetten, zodat wij even kunnen luisteren’, beval Helmuth door de intercom.

Wolff gehoorzaamde en even later was het oorverdovend stil.

De hele bemanning klom naar buiten om te luisteren en met verrekijkers de omgeving af te speuren.

Alleen in de verte weerklonk het doffe dreunen van artillerievuur.

De stilte rond de tank was net zo drukkend als de hitte.

Automatisch werd er min of meer fluisterend gesproken.

Horst veegde met zijn arm het zweet van zijn voorhoofd.

Zijn gezicht zat net als dat van de anderen onder de zwarte vegen.

‘Hier zijn wij toch mooi in de aap gelogeerd’, zei Mannfred zachtjes.

‘Volgens mij kunnen wij het beste een uurtje afwachten en kijken wat er gebeurt.

Als er in die tijd niemand voorbij komt heeft Iwan niet gemerkt waar wij er tussenuit zijn gepiept.

Als we veel geluk hebben dan hebben ze ons helemaal niet in de gaten gehad met al dat geknal en die stofwolken op de rijbaan.’

Helmuth knikte nadenkend: ‘Dat is misschien wel het slimste dat we op dit moment kunnen doen.

Ondertussen kan Horst proberen om verbinding te krijgen en kunnen Wolff en jij wat olie en smeermiddel aan de motor en de kettingen doen.

Dan zijn we in ieder geval in staat om er straks zonder technische problemen vandoor te gaan als dat nodig mocht zijn.

Ik zal ondertussen op de uitkijk blijven staan op dat heuveltje naast ons, zodat niemand ons kan verrassen.’

De anderen stemden in en Mannfred haalde het Schmeisser machinepistool uit de houder in de geschutstoren.

‘Neem deze maar mee, daar heb je in geval van nood meer aan dan alleen maar jouw pistool.

Je weet maar nooit wat je tegen komt, want wij zitten volgens mij middenin het Iwan-leger.’

Helmuth grijnsde: ‘Letten jullie ook goed op je omgeving en laat je niet verrassen.

Ik kom met een uur weer naar beneden, behalve als er gevaar dreigt, dan kom ik meteen weer terug.

Twee pistoolschoten zijn een noodsignaal, dat betekent instijgen en starten.

Maar houdt tijdens het werk wel de directe omgeving in de gaten, je weet maar nooit wat er uit de struiken kan komen.'

'Ja', reageerde Mannfred stoïcijns, 'Misschien wel een beeldschoon Russisch meisje dat een knappe Duitse vent zoekt zoals ik.

Dan begin ik hier een leuk boerderijtje en bedank ik verder voor ome Adolfs Groot-Duitse veroveringsplannen.'

Helmuth hing de Schmeisser over zijn schouder:

'Ik neem aan dat dit met de dood van Ernst te maken heeft?'

Mannfred haalde zijn schouders op.

'Zoiets zet je wel aan het denken.

Dit kan ons allemaal overkomen en ook nog elk moment van de dag.'

'Ja, maar daar moet je nu niet bij stil gaan staan.

Wij hebben onze aandacht nodig om hier ongeschonden vandaan te komen.

Probeer Wolff en Horst wat op te monteren, want die hebben het op dit moment waarschijnlijk moeilijker dan jij.'

'Doe ik, ga jij nu maar kijken of de volgelingen van oompje Iwan nog van plan zijn om ons met een bezoekje te vereren.'

Helmuth klom de heuvel op en bestudeerde vandaar de omgeving.

Behoudens stofwolken op de plaats waar de rijbaan ongeveer moest liggen kon hij niets verontrustends ontdekken. Hij veegde het zweet van zijn voorhoofd en ging onder een boom zitten.

Pas nu merkte hij dat hij zijn trillende handen niet stil kon houden.

Met zijn rug leunend tegen de boomstam dacht hij na over wat er gebeurd was en hoe ze uit de moeilijke situatie konden raken waar ze nu in verzeild waren.

Ondertussen bleef hij de omgeving scherp in de gaten houden.

De stofwolken gaven aan dat daar vermoedelijk sovjeteenheden voorbij trokken in westelijke richting.

Langs die weg zouden ze dus niet kunnen terugtrekken naar de eigen linies.

'De weg is geen optie meer', dacht hij bij zichzelf, 'Dus zullen we moeten proberen door het veld terug te trekken.

Het alternatief is verschuilen en wachten tot de eigen troepen zover opgerukt zijn dat wij weer aansluiting vinden, maar dat kan verrekte lang duren als er een tegenoffensief begonnen is.

Beide opties houden een portie risico in en wij zijn al met één man minder.

Het mooiste zou zijn als Horst weer verbinding zou kunnen krijgen met de verkenningseenheid.'

Toen het uur wachten zonder problemen was verstreken, haalde Helmuth opgelucht adem en kwam overeind.

Tot zover ging alles goed, ze waren niet ontdekt.

Beneden aangekomen besprak hij de situatie met de anderen, waarna ze besloten om in westelijke richting te trekken, de eigen troepen tege-
moet.

Geen van allen wilde eigenlijk nog langer blijven wachten.

Het lichaam van Ernst dat op het hete achterdek in de brandende zon lag, was bij de meesten, al dan niet bewust, van invloed op hun beslissing.

Hoewel iedereen zijn best deed dat feit te negeren, kon niemand er omheen en drukte het de stemming behoorlijk.

'We hebben goddank net volgetankt, dus de brandstofvoorraad zou voldoende moeten zijn om thuis te komen', gaf Wolff aan.

'Laten we het maar proberen, want verbinding krijg ik echt niet en hier wachten is mij ook veel te gevaarlijk, wat dat betreft ben ik het met Helmuth eens', opperde Horst.

Ook Mannfred wilde niet blijven afwachten tot oompje Iwan langs kwam, zoals hij het uitdrukte.

'Goed, dan wagen wij het erop', hakte Helmuth de knoop door, 'Wij camoufleren die koffiemolen van boven tot onderen met looftakken en maken een rijdende struik van de tank.

Dat voorkomt ontdekking door de restjes Sovjetluchtmacht die er nog rondvliegen, zodat die geen grondtroepen op ons dak kunnen sturen. Na te voet een stuk van het terrein verkend te hebben startte Wolf de motor. De voltallige bemanning hing uit de luiken om een begaanbare weg door het terrein te vinden, terwijl Wolff de 242 langzaam door het veld stuurde.

Na een paar uren hoorden ze het geluid van geweer- en mitrailleursschoten klinken, afgewisseld met het doffe knallen van licht geschut.

Helmuth liet halt houden en ging samen met Mannfred te voet verder om te kijken wat er aan de hand was.

Op deze manier probeerde hij te voorkomen dat ze blindelings in een Russische eenheid zouden rijden.

Nadat ze dicht genoeg in de buurt van het schieten waren gekomen, zagen ze door hun verrekijkers dat een groep Duitse soldaten in moeilijkheden verkeerde.

De mannen werden aangevallen door een groep Russische soldaten, die hulp hadden van een aantal pantserwagens.

Het lichte geschut dat ze gehoord hadden waren de lichte kanonnen van de pantserwagens.

‘Die lui zijn net als wij afgesneden geraakt, maar ze hebben geen schijn van kans tegen die pantserwagens’, zei Mannfred opgewonden.

‘Wij moeten die jongens helpen, anders gaan ze eraan.’

‘Snel terug naar de tank’, zei Helmuth, ‘Dan zijn wij misschien nog op tijd om in te grijpen.’

Ze renden terug en vertelden de anderen in een paar woorden wat er aan de hand was.

Wolff dook naar beneden en startte de motor.

‘Vol gas Wolff, erop af!’

En tot op tweehonderd meter naderen, want die proppenschieters op die pantserwagens kunnen bij ons weinig schade aanrichten.

Horst, zodra wij stoppen om die gevechtswagens uit te schakelen, neem jij de begeleidende infanterie met jouw boegmachinegeweer onder vuur.

Mannfred, pantsergranaat laden, zodra we stoppen zal ik het kanon bedienen, dan kun jij laden.

‘Komt goed’, brulde Mannfred, terwijl hij een zware pantsersdoorringende granaat uit het munitierek trok.

Even later rolde de 242 het gevechtsterrein op en kwam op het commando van Helmuth met een ruk tot stilstand.

Zonder tijd te verliezen was Helmuth op zijn vertrouwde kanonierpositie gaan zitten en draaide de toren met het kanon, zodat de loop op de dichtstbijzijnde Russische pantserwagen gericht werd.

Hij stelde de afstand in en trapte op het afvuurpedaal.

Treffer! De pantserwagen barstte open als een sardineblik en de vlammen sloegen meteen uit het voertuig, waarna ook de munitie die binnen in de pantserwagen lag opgeslagen begon te exploderen.

De Russen waren kennelijk verbaasd, want er werd pas teruggeschoten nadat de tweede pantserwagen met twee granaten in een licht rokend wrak was veranderd.

Het machinegeweer van Horst hield ondertussen huis tussen de Russische infanterie en voor die van hun verrassing waren gekomen, waren hun rijen al flink uitgedund.

De lichtspoormunitie van zijn zware wapen vrat zich naar de rokende tweede pantserwagen, waar de bemanning uit probeerde te klauteren.

Ze werden vol getroffen en vielen als lappenpoppen van hun rokende voertuig.

De overige drie pantserwagens openden nu het vuur op de 242, maar de lichte granaten ketsten huilend van de dikke pantserplaten af zonder echt schade aan te richten.

Ook de derde pantserwagen veranderde in een vuurzuil, waarna de

toren met enorme kracht recht de lucht inschoot om vervolgens bij het neerkomen één van de infanteristen te verpletteren.

Niemand slaagde erin uit het brandende voertuig te ontsnappen, het veel voorkomende verschrikkelijke lot van pantserbemanningen.

Binnen de 242 krompen de bemanningsleden af en toe in elkaar op het moment dat er een granaat tegen de bepantsering knalde.

De tegen de romp slaande infanteriemunitie van geweer- en machinegeweervuur daarentegen versterkte het gevoel van veiligheid.

Na het vernietigen van drie lichtgepantserde Russische gevechtswagens, braken de overgebleven twee het gevecht af en probeerden zich terug te trekken.

Maar ze waren geen partij voor het vijf centimeter tankkanon van de 242.

Eén werd vol in de flank getroffen en begon te branden, waarna de ander een treffer op het rechtervoorwiel kreeg en met een weggeschoten wiel bleef liggen.

Ook van deze voertuigen werden de bemanningen neergeschoten toen ze hun voertuigen probeerden te ontvluchten.

Een scherpe cordietlucht en rook van het kanon vulden de gevechtsruimte.

De zoemende ventilator in het plafond was niet in staat de lucht meteen te zuiveren van de kruitdampen.

‘Nu een springgranaat, Mannfred’, riep Helmuth, ‘Dan zullen wij de rest van de vijandelijke infanterie eens op andere gedachten brengen.’

‘Scherfgranaat geladen.’

Helmuth draaide het kanon in de richting van de Russische soldaten en trapte op het afvuurpedaal, terwijl hij tevens op het pedaal van het coaxiale machinegeweer trapte en een lange vuurstoot meestuurde.

De vijandelijke soldaten werden getroffen door een regen van mescherpe granaatscherven en enkelen werden zelfs compleet de lucht in geslingerd door de kracht van de explosie.

Na de tweede scherfgranaat trokken de overlevenden, voor zover ze niet door het woedende vuur van de belegerde Duitse infanteristen werden neergemaaid, zich in wanorde terug.

Slechts een enkeling van hen bereikte de reddende bosrand.

‘Het is voorbij, jongens’, riep Helmuth terwijl hij het torenluik weer opengooide en de commandantenplaats weer innam.

De Duitse soldaten kwamen juichend uit hun schuilplaats en renden naar de langzaam in hun richting rijdende tank toe.

Wolff stopte de tank en zette de motor af, waarna de hele bemanning op de grond sprong.

‘Wat een geluk dat jullie er waren, jongens, anders hadden wij het niet gered.’

De groepscommandant, een sergeant met het bekende Edelweiss embleem van de Alpenjagers op zijn uniform, schudde de tanksoldaten enthousiast de hand.

Ook de andere zeven soldaten van zijn groep verdrongen zich rond de tanksoldaten.

De groepscommandant stelde zich voor als Arthur Fritsche uit Bürserberg in Oostenrijk.

‘Wij zijn van het tweede peloton van regiment 99 van de 4e Gebirgs-division.’

Onze eenheid was op weg om een brug in te nemen, maar wij hadden nogal wat slachtoffers na een ontmoeting met Sovjet-eenheden.

Mijn groep heeft gelukkig slechts één man verloren, maar de andere twee groepen zijn volledig opgerold en wij moesten ons terugtrekken.

We zijn wel weer teruggegaan toen de Russen vertrokken waren, maar hebben onze kameraden allemaal dood teruggevonden.

Ze waren op een verschrikkelijke manier afgeslacht, de meeste waren gewoon doodgeslagen met geweerkolven.

Bij een aantal waren de ogen uitgestoken, het was een vreselijke aanblik.

Wij waren al bang dat wij er aan zouden moeten geloven, want zonder jullie tank waren wij kansloos tegenover deze overmacht.

Eén ding is zeker, zorg ervoor dat je nooit levend in handen van de Russen valt, want dan wacht je een nare maar zekere dood.

Iedereen in mijn groep zal voortaan de laatste kogel voor zichzelf bewaren.

Maar hoe zijn jullie hier in vredesnaam verzeild geraakt?

Ik kan mij niet voorstellen dat een Duitse tank in zijn uppie door het Russische landschap rondkart.

Zijn jullie ook afgesneden geraakt van de eigen eenheid?

Helmuth vertelde wat er met hen gebeurd was en waarom zij met hun tank alleen door vijandelijk gebied trokken.

Terwijl ze stonden te overleggen hoe verder te handelen, hoorden ze enkele van de neergeschoten Russen kreunen.

Een paar van de manschappen van sergeant Fritsche wilden er naartoe lopen om de gewonden dood te schieten.

‘Komt niets van in.’

Jullie blijven allemaal hier.

Ik begrijp best dat het moeilijk is na wat er met de kameraden gebeurd is, maar wij zijn soldaten en geen moordenaars.

Er liggen daar tientallen dode en misschien stervende Russen en wij laten ze daar gewoon liggen. Begrepen!

Het is nu belangrijker om ervoor te zorgen dat wij hier zo snel en zo ver mogelijk vandaan komen.'

Fritsche's mannen gehoorzaamden morrend.

'Jullie sergeant heeft gelijk', stemde Helmuth met hem in.

Klim op de tank, dan gaan wij er vandoor nu het nog kan.

Het is belangrijker dat wij weer veilig bij onze eigen linies terug komen.'

De acht alpenjagers klommen op de tank en de bemanning nam zijn plaats weer in, waarna de tank in beweging kwam.

Op verzoek van Helmuth wees Fritsche één van zijn manschappen aan om als lader te dienen in de tank.

'Dan kun jij de post van kanonnier overnemen Mannfred', besliste Helmuth.

Fritsche wees op het in tentzeil gewikkelde lichaam op het motordek.

'Wie voeren jullie daar mee?'

Helmuth keek hem aan: 'Dat was onze tankcommandant.

Wij wilden hem niet achterlaten en brengen hem terug naar onze eenheid.'

Fritsche knikte: 'Mooi dat zoiets nog kan.

Wij waren genoodzaakt al onze gevallen kameraden achter te laten.

Misschien kunnen wij ze later nog een waardige begrafenis geven als wij hier weer terug komen.'

Helmuth knikte, omdat hij niet wist hoe hij hierop moest reageren.

Een aantal uren later hoorden ze in de verte artillerievuur klinken.

'Wij komen in de buurt van het front', riep Helmuth naar beneden.

Nauwelijks waren zijn woorden uitgesproken of een enorme knal bracht de tank met een schok tot stilstand.

Rook drong in de gevechtsruimte en de motor sloeg pruttelend af.

'Eruit, we staan in brand', schreeuwde Mannfred, 'Dat was een anti-tankkanon.'

Nu bewezen de vele uren oefening hun nut.

Binnen een paar seconden lagen ze allemaal in het gras en kropen in dekking achter de tank.

Twee van de alpenjagers bleven dood op het motordek hangen.

Een ander was zwaargewond en lag rochelend te stikken in zijn eigen bloed, zonder dat er iets voor hem gedaan kon worden.

'Bij de tank weg', schreeuwde Helmuth.

'Bij de volgende treffer explodeert hij.'

'Terugtrekken met de tank als dekking.'

Ze renden zo snel ze konden weg, er daarbij voor zorgend dat ze de tank tussen hen en het vijandelijke kanon inhielden.

Mannfred stopte opeens.

‘Verdomme, mijn accordeon... ik moet terug!’

Wolff gaf hem een opdoffer in zijn rug.

‘Doorlopen, jij driedubbel overgehaalde idioot!’

Geen enkel normaal mens wil sterven voor een accordeon, daar zijn er genoeg van op de wereld.’

Weer klonken bijna tegelijkertijd twee zware knallen van anti-tank-geschut.

Meteen daarop explodeerde de 242 in een enorme vuurzuil.

Stukken ijzer gierden jankend voorbij.

Eén van de alpenjagers die vlak voor Wolff en Mannfred liep werd getroffen door een rondvliegend stuk pantserstaal.

Met een luide klap veranderde zijn achterhoofd in roodachtig-wit gekleurde pulpmassa, waarna de man nog twee passen deed en vervolgens dood voorover viel.

Nu waren er nog maar acht man over van de twaalf.

In enkele minuten tijd waren er vier mannen gesneuveld, terwijl ze de vijand niet eens hadden gezien.

Sergeant Fritsche, die als laatste man rende, knielde snel naast de gevallene neer, brak de helft van zijn identiteitsplaatje af en stak het in zijn zak.

Ook greep hij diens pistoolmitrailleur met de extra munitiehouders en de pioniersschep, om daarna meteen weer achter de anderen aan te rennen.

‘Sneller, sneller’, spoorde hij de manschappen aan.

Hijgend en zwetend rende de groep dwars door het struikgewas.

Takken sloegen in hun gezicht en schramden de huid open.

Doornen haakten in de gevechtskleding en veroorzaakten diepe kraswonden.

Het commando ‘halt houden’ dat sergeant Fritsche na een poosje schreeuwde werd onmiddellijk opgevolgd.

De meeste lieten zich zwaar ademend en uitgeput in het gras vallen.

Het zweet liep de mannen uit alle poriën.

‘Volgens mij ben ik lek’, hijgde Horst, ‘Ik heb nooit geweten dat een mens zoveel water kon verliezen op zulke rare plaatsen.’

‘Weet je zeker dat je niet in je broek gepist hebt?’, grijnsde Wolff die met een vuurrood hoofd van inspanning naast hem lag.

‘Wat een geluk voor jou dat onze zwarte tankuniformen dat niet zo laten zien, anders had je helemaal voor paal gelopen.’

‘Lollig ben jij vandaag’, bromde Horst terwijl hij Wolff na een paar slokken water zijn veldfles aanreikte.

‘Voorlopig zijn wij onze tank kwijt en krijgt Ernst geen fatsoenlijke begrafenis meer.

Die is tezamen met de 242 en al onze spullen verbrand.’

Wolff schrok: ‘Verdammt, daar heb je gelijk in.

Daar heb ik eigenlijk niet eens meer bij stilgestaan.’

Hij krabbelde overeind en liep naar Mannfred toe, die tussen de struiken stond en naar de rookkolom in de verte staarde.

Hij legde de hand op diens schouder en sprak hem aan:

‘Weet je kerel, misschien kunnen wij Ernst later toch nog een fatsoenlijke begrafenis bezorgen als wij hier weer terug komen.’

Mannfred draaide zijn hoofd om en keek hem aan.

De harde uitdrukking in zijn ernstige gezicht verwonderde Wolff.

‘Denk jij echt dat ik hier sta te treuren om een lijk dat daar verbrandt in plaats van dat wij het hebben begraven als voedsel voor de wormen?’

Nee, maat.

Mijn accordeon ligt daar te smeulen.

Dat vind ik veel erger, Ernst was toch allang dood.

Hem maakt het volgens mij geen zak meer uit wat er met zijn stoffelijke resten gebeurt en dat zou mij eerlijk gezegd ook niks meer uitmaken als het mijn lijk was.’

Wolff schokschouderde, verbaasd over zoveel onverschilligheid en hardheid.

‘Vroeg of laat vinden wij heus wel een andere trekharmonica voor jou, laten wij eerst maar zorgen dat wij uit deze zooi weggkomen.’

Sergeant Fritsche riep de manschappen bij elkaar.

‘Luister mannen, wij houden nog een kwartier rust, daarna trekken wij verder richting onze eigen linies.

Wij hebben, inclusief de dode tankcommandant, in totaal vijf gesneuvelde kameraden bij de tank achtergelaten.

Een normale Duitse tankbemanning bestaat ook uit vijf man, dus als wij geluk hebben kijken de Russen niet verder dan hun neus lang is.

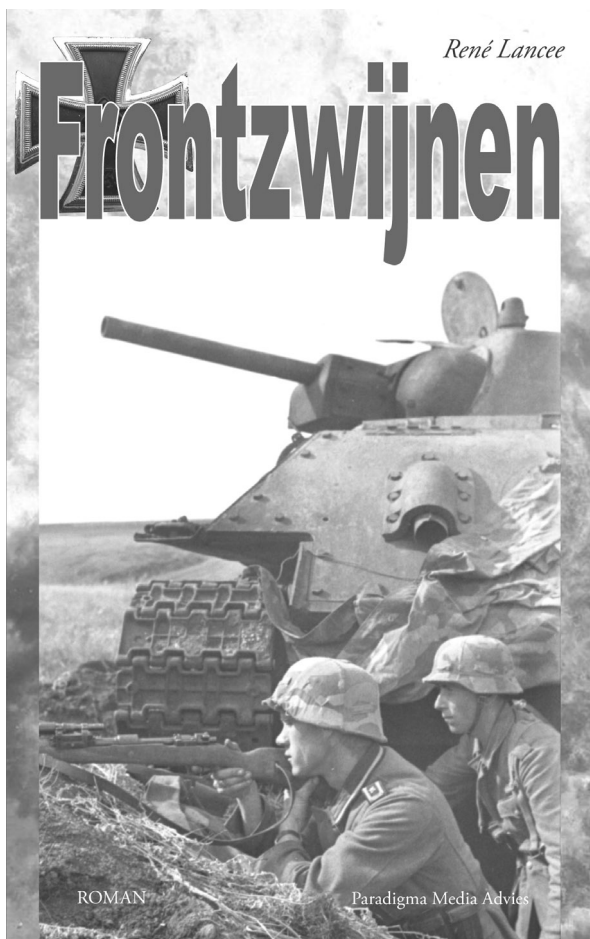
Dat zou dan kunnen inhouden dat ze niet weten dat wij hier zijn, hetgeen ons de ruimte geeft om hem te smeren.

Het zal een zware en gevaarlijke tocht worden, maar daar staat tegenover dat het nog geen dertig kilometer zijn die ons van de eigen eenheden scheiden. Zo’n afstand mag voor ons geen enkel probleem zijn.

Wees wel voorzichtig met jullie drinkwater, want ik weet niet wanneer wij weer drinkbaar water zullen vinden.

Jullie hebben nu nog een kwartier, geniet ervan want daarna zal er niet veel gelegenheid meer zijn om te rusten.’

In het boek Frontzwijnen gaan de avonturen van de hoofdrolspelers uit Kanonnenvlees verder. Deze uitgave is verkrijgbaar via de (online) boekhandel of kan rechtstreeks bij de uitgever worden besteld.